

XHAFER

MARTINI

KUR
BIE
SHI

BIBLIOTEKA
SHTETIT

SH-1

M 36

VJERSHA
E POEMÀ

XHAFER MARTINI,
lindi më 1941 në Fushë-
-Alië të Dibrës. Ka krye-
-r Fakultetin e Histo-
-risë dhe të Filologjisë:
Punon si korespondent
i Agjensisë Telegrafike
Shqiptare për rrethet
Dibër dhe Mat. Ka fi-
-lluar të botojë poezi në
vitin 1960. Më 1968 doli
me librin e parë «Tinguj
rinorë». Kohët e fundit
është marrë dhe me kri-
-tikë letrare.

8JH-1
N°136

XHAFER MARTINI

KUR BIJE SHI

vjersha

SHTËPIA BOTUESE «NAIM FRASHËRI»

X
nd
Ali
r
isë
Pun
A
Shq
Dib
llua
viti
me
rinc
ësh
tikë

Piktore: SVETLLANA STRAZIMIRI

Tirazhi 2000 kopje

Format 70x100/32

Stash: 2204-72

Shtyp. Drejtoria Qendrore Poligrafike
Shtypshkronja «8 NËNTORI» — Tiranë, 1973

P R A N V E R Ë

Jam ulur te trangu i qershisë së re.
Diçka lëvrin në tërë qënjen time;
jam bërë transparent dhe çuditërisht i ndjeshëm.

Dritat edhe ngjyrat, tingujt edhe zërat,
gjithë shkrimin e jetës, gjithë dashuritë
ashtu të koncentruara,
i kam mu në zemër.

F S H A T A R Ë T

Gjithshka ne e lidhëm me këtë tokë
me dhembshurinë, me dashurinë e saj;
për të ne shpesh kemi qeshur me zemër,
për të ne shpesh jemi shkrehur në vaj.

Kur toka është me vlagë, kur toka është e butë,
ne shkelim mbi të dhe ia marrim një kënge;
e dimë se nesër ajo do të prodhojë,
e dimë se nesër do të bëhet nënë.

Marrim në duar një grusht dhe
dhe e shtrëngojmë me dashuri.
Në duart tona dheu bëhet bukë,
në duart tona dheu bëhet flori.

VIOLINA

Edhe pas vdekjes së Qemalit
violina e tij nuk pushoi së rëni,
në vend të duarve të Qemalit
tani i binte harku i erërave të shqetsuara.

Tri ditë e tri net (sipas zakonit të lashtë)
violina qau për Qemalin.
Tingujt e saj qenë të trishtuar
tri ditë e tri net
telat e saj qenë të ngarkuara me dhimbje,
tri ditë e tri netë.
(Ish pikëllimi i popullit që rridhte nëpër tela)

Pastaj fryri mbi tela tufani i urrejtjes popullore
dhe filloi të vërshëllejë nëpër ta kushtrimi i
luftës.

RRËZË PARCELËS ME GRURË

Kaloj rrëzë parcelës me grurë
dhe shoh si përkulen kallinjtë.
Më përkund me një ëndërr të bukur
ky det i madh, i flarinjtë.

Qysh dhjetë vjeç këmbët i vrava
kur me plug hapja ugarë;
tokën e bëra të butë, të shkruftë
dhe hodha farë.

Ja... bimëzat panë diellin
e tundin kryet plot gjelbërime.
Më duket sikur rrënjët i kanë
thellë në zemrën time.

KUR BIE SHI...

Për shiun që bie njerëzit mendojnë në mënyra të
ndryshme:
Dikush mendon se duhet të kish mbathë galloshet,
dikush kujtohet për çadrën që s'e mori,
tjetri thotë thjesht: « U prish koha!»

Kurse mua mendja më vete tek toka:

Në se bimët lagin buzët e zhuritura,
në se mugullon bari i ri,
zemra ime thotë

«bjer, o shi!»

LULET E ËNDRRAVE

Natyrisht e dua shumë
vajzën time, Riketën!
(Siç u ndodhi prindëve me mua)
Tek ajo unë shoh veten.

Sa shumë vitet nxituan
tani u bëra burrë
po lulet e ëndërave
nuk vyshken kurrë.

Ngre, ho-pa, Riketën
dhe e tund në duar
...Kap kështu balonat
që më patën munguar.